

Hồi 62

Múa Rìu Qua Mắt Thợ

Cha con Ninh Hoà, vợ và con dâu đều bị điểm huyết, nhưng thần trí chưa mất, trông thấy cháu và con cung của mình sắp bị toi mạng dưới bàn tay ma của lão quái, người nào người nấy đều tức giận và nước mắt ứa ra như mưa.

Đang lúc tay của lão quái chộp xuống chỉ còn cách hai tấc nữa thì trúng đầu thừng nhỏ, thì bên ngoài đã có tiếng quát lớn:

- Trúng!

Tiếp theo đó, mọi người thấy có một vật nhằm cổ tay của ông già nọ bắn tới. Ông già ấy không dám chộp vào ót Ngự nhi nữa, vội trảm tay xuống để tránh luồng gió mạnh kia. Luồng gió mạnh đó đi nhanh và sắc bén như một mũi kiếm xuyên thủng bức tường phía sau ông già ấy. Mọi người chỉ thấy bức tường thủng một lỗ nhỏ bằng hạt đậu, nhưng không ai biết đó là vật gì mà lợi hại đến thế?

Ông già đứng giữa tránh được thế công ấy, đủ thấy võ công của y không phải tầm thường. Y vội đứng dậy, hất Ngự nhi sang bên và quát hỏi:

- Ai đó? Có gan thì bước ra đây!

Sự thật không cần y phải gọi, người nọ đã xuất hiện ở trước cửa rồi. Người đó là một ông già gầy gò. Ông ta cười nhạt đáp:

- Thật không ngờ Tứ Độc danh trấn Miêu Cương mà cũng chịu đi làm chó săn cho người như vậy!

Miêu Cương Tứ Độc rất có tên tuổi, nếu kể ra thì địa vị của chúng còn trên cả các người Chương Môn của các phái đương thời. Lão đại ma là Miêu Kim, lão nhị ma là Miêu Ngân, lão tam là Miêu Đồng, lão tứ là Miêu Thiết, chúng không những biết sử dụng bách độc mà võ công cũng lợi hại lắm.

Thấy người đó vừa xuất hiện đã nói rõ thân phận của chúng, chúng ngạc nhiên vô cùng. Hơn hai mươi năm nay, bốn anh em y chưa hề rời khỏi Miêu Cương một bước, như vậy

chúng đoán chắc người nọ thể nào cũng là người quen biết chớ không sai. Chúng liền trở mắt nhìn, nhưng nhìn mãi không sao nhận ra người đó là ai cả.

Người đó cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Các người không nhận ra lão phu là Võ Lâm Nhất Quái hay sao?

Thì ra Nhất Quái sau khi rời khỏi nhà họ Ninh rồi, đã phát hiện tung tích Miêu Cương Tú Độc. Hai mươi năm về trước, ông ta đi Miêu Cương đã gặp Tú Độc, một địch bốn, trúng phải chất độc của bọn chúng. Ông ta đã biết anh em chúng rất tàn độc. Phen này chúng đến nhà họ Ninh thì cha con Ninh Hòa đối phó sao nổi, cho nên bắt buộc ông phải quay trở lại.

Nhất Quái tuy lần trước bị thua Tú Độc, nhưng Tú Độc vừa nghe thấy ông xưng tên trong lòng cũng kinh hãi thâm, vì chúng biết sở dĩ năm xưa Nhất Quái thua là vì chúng dùng thuốc độc tấn công lén, chứ nếu so bằng tài năng võ công thì bốn anh em chúng địch không nổi, và nếu một đấu một thì không một tên nào có thể chống đỡ nổi mười hiệp với Nhất Quái.

Trong lòng đã hoảng sợ, nhưng Miêu Kim vẫn cười ha hả nói:

- Mỗ tưởng là ai, ra là cố nhân bị trúng độc không chết đã tới!

Nhất Quái cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ khinh thị đáp:

- Nghe nói các người đã luyện được một cái trò gì mà không dám cho thiên hạ thấy phải không? Vậy bây giờ các người còn dám đem ra thí nghiệm không?

Tú Độc nghe thấy Nhất Quái gọi ngay môn độc mình mới luyện thành công mà khiêu chiến, trong lòng thích thú vô cùng. Miêu Kim dặn Miêu Thiết rằng:

- Tú đệ mau ra giải huyết cho bọn người kia, bảo chúng sửa soạn cơm nước để chúng ta với Đàm lão tiền bối nhậu vài ba chén rồi hãy tính sau.

Trong lúc nói, y còn ra hiệu bằng mắt nữa.

Miêu Thiết cúi xuống giải huyết cho mọi người, nhưng đã ngấm ngấm cho thuốc độc vào cả gia đình nhà họ Ninh. Ninh Hòa được giải huyết liền đứng dậy gọi Đàm Ký Ngu:

- Đàm lão tiền bối!

Nhất Quái xua tay đáp:

- Mau đi sửa soạn cơm nước để lão phu tiếp khách hộ các người.

Ninh Hòa cùng người nhà vội lui xuống. Không bao lâu đã sửa soạn xong một mâm cơm đem lên. Nhất Quái giữ Ninh Hòa ở lại và nói:

- Người là chủ nhân thật sự, vậy nên ở lại đây ăn uống với chúng ta.

Ninh Hòa vâng lời liền ngồi xuống, và ngồi ngay bên cạnh Nhất Quái.

Tứ Độc cười nhạt một tiếng. Miêu Kim liền rót ra một chén rượu dùng ngón tay út vạch vào mép chén một cái. Nhất Quái thấy vậy nhưng không nói gì cả.

Miêu Kim đưa chén rượu ấy mời Nhất Quái:

- Đám huynh, xin uống chén rượu này của ngu huynh đệ mời!

Nhất Quái đỡ lấy chén rượu uống cạn luôn. Tiếp theo đó Miêu Ngân, Miêu Đồng, Miêu Thiết ba người cũng bắt chước Miêu Kim, dùng ngón tay út vạch mép chén một cái rồi mới mời Nhất Quái uống. Tứ Độc mời xong bốn chén rượu, có vẻ yên tâm lắm. Nhất Quái cười ha hả nói:

- Các người đã gỡ hết tài ba của các người ra hay chưa?

Miêu Kim âm thầm đáp:

- Lão già họ Đàm kia! Dù nội công của người có thâm hậu đến đâu cũng không chịu nổi Phi Sát Tứ Cổ mà ngu huynh đệ chúng ta đã khổ tâm luyện tập hơn bốn mươi năm, hiện giờ trong người mi đã có đủ cả bốn loại trùng ấy. Chúng sẽ đua nhau cắn trái tim, liệu mi có chịu nổi hay không?

Kỳ Ngu vừa cười vừa đáp:

- Lời nói của bốn vị có vẻ kiêu ngạo lắm, nhưng lão phu vẫn muốn lĩnh giáo thử xem.

Miêu Đồng vội đỡ lời:

- Đại ca còn nói lời thôi làm chi nữa! Chúng ta hãy phát động đi thôi!

Cả bốn cùng móc túi lấy ra một cái thanh la nhỏ định gõ. Nhất Quái giả bộ thất kinh hỏi:

- Các vị định làm gì thế?

Tứ Độc đắc chí vô cùng, đáp:

- Để thúc động những con trùng ở trong bụng của lão chạy lên trái tim, cho lão nếm thử mùi đau khổ ấy, xem có cảm giác như thế nào!

Chúng vừa nói xong đã gõ luôn bốn tiếng thanh la, Miêu Đồng lại lớn tiếng:

- Lão thấy trong trái tim có gì lạ không?

Nhất Quái cau mày lại đáp:

- Hình như bên trong thấy hơi ngứa ngứa.

Tứ Độc lại gõ thêm bốn tiếng thanh la nữa và nói tiếp:

- Bây giờ thấy sao?

Nhất Quái cười ha hả đáp:

- Các người hỏi ta ư? Tại sao không tự hỏi các người?

Ông ta vừa nói xong, Miêu Ngân đã biến sắc mặt, vội nói:

- Tôi cảm thấy trong người khác hẳn.

Y vừa nói dứt, thì trong người của ba người kia cũng đều cảm thấy như nhau.

Nhất Quái lại nói tiếp:

- Có lẽ những con trùng độc của các người vừa cho ta uống không chịu nổi thủy thổ nên chúng đã lên chạy về phía các người rồi.

Miêu Cương Tứ Độc mỗi người vội móc túi lấy ra một viên thuốc uống, nhưng vẫn không sao kèm chế được những con trùng độc trong người cứ đang muốn bò lên làm ngứa.

Nhất Quái cười nhạt đáp:

- Không đúng thuốc thì làm sao chữa được trùng độc trong trái tim kia chứ?

Lời nói ấy là để nhắc nhở cho Tứ Độc rõ. Tuy chúng biết trong người đã mắc phải thứ trùng độc khác thật, nhưng muốn biết rõ đó là thứ trùng độc gì cũng không phải chuyện dễ! Cả bốn đều cau mày suy nghĩ mà không ra.

Nhất Quái liền nói:

- Lão phu có cách này có thể phân biệt được trong các người trúng phải loại trùng độc gì?

Tứ Độc ngạc nhiên, bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ chúng ta phải thỉnh giáo Võ Lâm Nhất Quái hay sao?

Nghĩ như thế, chúng không tiện lên tiếng.

Nhất Quái vừa cười vừa nói tiếp:

- Miêu lão đại, người thử gõ cái thanh la của người lên trước, nếu trong bụng ai có phản ứng gì tức là người đó đã trúng phải trùng độc của người.

Miêu Kim nhận thấy ý kiến của Nhất Quái rất phải, liền kêu "ồ ồ" hai tiếng rồi y gõ luôn ba tiếng thanh la.

Quả nhiên Miêu Ngân đã la lớn một tiếng, nằm lăn lộn kêu gào. Nhất Quái thấy vậy liền vỗ tay cười:

- Đấy, mùi vị Phi Sát Tứ Cổ cắn tim đau khổ như thế nào, người đã nếm thử rồi đấy!

Miêu Kim vội lấy thuốc giải của mình cho Miêu Ngân uống. Một hồi sau Miêu Ngân mới khỏi. Y đứng dậy, trông thật thảm hại và ngưng nghịu khôn tả.

Miêu Kim, Miêu Đồng và Miêu Thiết đều e sợ, không muốn giải cổ độc ở trước mặt kẻ địch. Nhưng Miêu Ngân vì bị mất sĩ diện trước, khi nào y lại chịu để yên cho ba người kia, mặc dầu ba anh em đều tỏ vẻ hoảng sợ, y cứ cầm thanh la lên mà gõ liên. Y vừa gõ xong ba tiếng, là Miêu Thiết lăn lộn trên mặt đất túc thì.

Tới khi Miêu Thiết khỏi rồi, y lại gõ thanh la luôn. Thế là cả Miêu Kim lẫn Miêu Đồng đều lần lượt biểu diễn cái trò lăn lộn trên mặt đất.

Tấn hài kịch ấy khiến Nhất Quái cứ ha hả cười hoài. Ninh Hòa cũng ôm bụng cười thắm.

Tứ Độc hồ thẹn hóa giận, mỗi người lấy một cái hộp màu đen nho nhỏ ra. Chúng mở nắp hộp, bên trong có sợi chỉ đen nhắm người Nhất Quái bắn tới.

Chúng đã thả con trùng độc mẹ ra để đối địch. Chúng thấy trùng độc mẹ đã chui vào tai, mũi, mồm Nhất Quái rồi, cả bốn cùng khua gõ thanh la om sòm. Nhưng chúng đã gõ hồi lâu mà Nhất Quái vẫn tươi cười như thường, coi như không có việc gì xảy ra cả.

Tứ Độc đang ngạc nhiên, Nhất Quái há mồm nhổ bốn con vật màu nâu, đuôi dài, trông giống bò cạp mà không phải bò cạp. Tứ Độc nhận ra ngay đó là những con trùng Phi Sát mẹ.

Quý vị nên hiểu rõ, từ khi Nhất Quái luyện thành môn Biến Thể Hộ Thân, mình mẩy ông ta biến thành khắc tinh của vạn độc, tất cả các chất độc trên thế gian này cũng không làm gì nổi ông ta, huống hồ là Phi Sát.

Trái lại nọc độc ở trong người của ông ta đã giết chết hết bốn con Phi Sát mẹ ấy. Tứ Độc suốt đời nghiên cứu chất độc và nuôi trùng độc thấy vậy cũng phải hoảng sợ, cứ đứng đờ người ra không nói năng gì được.

Nhất Quái sầm nét mặt lại, nói tiếp:

- Bốn người các người suốt đời dùng tròng độc, không biết giết chết bao nhiêu nhân mạng rồi? Ngày hôm nay lão phu dùng độc chế độc, để các người thưởng thức sự lợi hại của chất độc như thế nào.

Miêu Cương Tứ Độc cùng biến sắc mặt, đồng thanh vội hỏi:

- Người cũng biết dùng độc ư?

Giọng nói và thái độ của chúng kinh hãi nhiều hơn nghi ngờ.

Nhất Quái quát lớn:

- Các người không tin phải không?

Đôi mắt của ông ta xanh biếc lóng lánh không cần giải thích, Miêu Cương Tứ Độc cũng biết người của ông ta có rất nhiều chất độc. Lúc ấy Tứ Độc mất hết cả vẻ hung hăng và làm ra vẻ khổ sở.

Nhất Quái giận dữ nói tiếp:

- Các người có mau giải độc cho cả nhà họ Ninh này không?

Bọn Tứ Độc thắc mắc, không hiểu tại sao y biết, nhưng không dám trái lời, vội lấy thuốc giải độc đưa cho Ninh Hòa để y đưa cho gia đình uống.

Nhất Quái lại nói:

- Các người mau lấy hết những thuốc độc ở trong người ra đây!

Chỉ trong giây phút, Miêu Cương Tứ Độc đã lấy hết thuốc độc ở trong người ra để trên bàn.

Nhất Quái rót một chén rượu thật đầy, bỏ hết bấy nhiêu thuốc độc của bọn Tứ Độc vào trong bát rượu rồi ung dung cầm lên uống hết, và tiếp:

- Bây giờ ta đã hủy hết những độc vật của các người đi rồi, vậy các người đừng có định tâm tái luyện nữa! Nếu các người biết mình đã trúng phải chất độc của ta rồi, thì trong người các người không thể trà trộn một thứ thuốc độc nào khác vào trong tạng phủ nữa, bằng không các người sẽ hóa thành một đồng máu mà chết liền. Bây giờ ta tha chết cho các người, các người đi đi!

Tuy Tứ Độc khiếp sợ Nhất Quái uống bao nhiêu thứ thuốc độc của anh em chúng mà không việc gì, nhưng chúng vẫn cho lời nói của Nhất Quái hơi quá đáng một chút. Vì vậy, chúng vẫn không tin, liền ngấm ngầm vận công thử xem. Sau cùng cả bốn đều biến sắc mặt. Thì ra lúc ấy chúng mới biết lời nói của Nhất Quái không ngoa.

Miêu Kim rầu rĩ, giậm chân nói:

- Thôi, anh em chúng ta trở về Miêu Cương đi!

Nói xong, chúng liền đứng dậy định đi.

Miêu Ngân thở dài một tiếng ấp úng hỏi:

- Trước khi từ biệt, anh em tiểu bối còn có một việc này muốn nhờ lão tiền bối chỉ giáo cho.

Nhất Quái liền hỏi lại:

- Có phải các người không hiểu tại sao những con trùng độc của các người lại tự hại mình, phải không?

Miêu Ngân hổ thẹn vô cùng, trả lời bằng một cái gật đầu.

Nhất Quái vừa cười vừa nói:

- Trùng độc của các người vào trong bụng ta không thể nào tồn tại được. Ta chỉ hà hơi một cái, lại đưa chúng trở về bụng các người liền.

Anh em Tứ Độc chưa hề nghe thấy ai nói như thế bao giờ, dù anh em y là những tay hảo thủ trong nghề dùng độc cũng phải kinh ngạc đến ngẩn người ra. Nhưng sự thật đã rành rành ra đó, chúng không tin không được. Sau cùng, chúng chỉ còn lại một chút lòng tự tin cũng tan rã nốt. Thế là cả bốn đều hậm hực, trợn trừng đôi mắt lên, giậm chân bỏ đi luôn.

Cả nhà Ninh Hòa thoát chết đều cảm ơn Nhất Quái vô cùng.

Ninh phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy, cả nhà Ninh Hòa đảo lộn đến thế, mà không thấy Nguyên Thông hiện thân ra, vậy chẳng hay chàng đi đâu?

Thì ra Nguyên Thông với Hương Tam theo dõi một hồi lâu đã thấy Nhất Quái. Hai người thấy ông ta quả thật đại nhân đại nghĩa tha chết cho Ninh Hoà, nên mới khoan tâm. Vì vậy hai người không hiện thân ra nữa. Nguyên Thông cười khì một tiếng rồi cùng Hương Tam rời khỏi Mịch La ngay. Còn những chuyện kinh hiểm xảy ra ở nhà họ Ninh sau đó thì chàng đã rời khỏi đây rồi, không hay biết gì hết.

Trong khi đi đường, Nguyên Thông rất khoan khoái và cảm phục lòng quảng đại của Nhất Quái.

Ngày hôm đó, chàng và Hương Tam về tới Trường Sa phủ. Vừa vào thành đã có người ăn mày già đưa mắt ra hiệu cho Hương Tam.

Hương Tam vội kéo Nguyên Thông đi theo người ăn mày già.

Lúc ấy trời sắp tối, mọi nhà đều đã thắp đèn. Nguyên Thông, Hương Tam theo lão ăn mày già vào một khu phố hoa nhất. Xuyên đi xuyên lại một hồi, ba người đã tới trước cửa một nhà phú hộ. Căn nhà sơn son thếp vàng, ngoài cửa lại có một con sư tử thực lớn, hai bên có hai đại hán ngồi canh gác.

Nguyên Thông thắc mắc vô cùng, nhưng vẫn cứ theo Hương Tam đi thẳng vào trong nhà.

Bất cứ nhận xét như thế nào, Nguyên Thông cũng không dám nghĩ nơi đó là chỗ ở của bọn ăn mày. Nhưng khi đi qua cánh cửa lớn, chàng đã thấy trong đại sảnh có khá nhiều người đang ngồi đợi chờ, đang trò chuyện với nhau. Người nào người nấy đều là môn đồ của Cái Bang. Ông già ăn mày dẫn Nguyên Thông và Hương Tam đi xuyên qua một cái vườn hoa, vào tới một căn nhà ở phía trong cùng. Người ăn mày già lớn tiếng nói:

- Bình Ma Tú Sĩ Thẩm tiểu hiệp đã tới!

Hai cánh cửa tịnh phòng bỗng mở toang, bên trong đã có một bóng người phi ra, với giọng hoan hỉ kêu gọi:

- Nguyên đệ!

Nguyên Thông ngừng đầu lên đã nhận ra người ấy, vội chạy lại đây:

- Tằng đại ca!

Tằng Bật xuất hiện ở đây, khiến ai cũng phải kinh ngạc. Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng vội giới thiệu cho Hương Tam biết. Tằng Bật nhìn Hương Tam gật đầu chào, rồi tỏ vẻ lo âu nói:

- Vị này chắc là Hương huynh, khỏi cần phải giới thiệu nữa. Nguyên đệ mau mau vào trong này. Lý bá phụ đau nặng lắm, đang đợi hiền đệ vào chữa đây!

Nguyên Thông nghe nói cả kinh vội đi thẳng vào bên trong, thấy Lý Kiến Trung đang nằm ở trên một chiếc giường lớn. Còn Lý Nhược Hoa thì ngồi cạnh, khóc sụt sùi. Tất nhiên trong phòng còn có người khác nữa. Nhưng Nguyên Thông không còn tâm trí nào chào hỏi các người ấy nữa vội chạy lại trước giường khẽ gọi:

- Nhị bá, Nguyên nhi tới đây!

Nói xong chàng cầm lấy tay Kiến Trung để thăm mạch.

Nhược Hoa vội hỏi:

- Nguyên đệ, xem hộ coi cha chị có hy vọng sống còn hay không?

Nguyễn Thông cau mày đáp:

- Chị cứ yên tâm, đừng có nóng nảy thế!

Nói xong, chàng nhắm hai mắt lại, vẻ mặt rất nghiêm nghị khiến cho không khí trong phòng càng nặng nề thêm. Nhược Hoa thấy vậy, hai mắt bỗng tối sầm liền ngã về phía sau.

Tăng Bật vội giơ tay đỡ, khẽ rung mạnh một cái để cho nàng tỉnh táo lại và nói:

- Hoa muội cứ yên tâm, thế nào Nguyễn đệ cũng có cách cứu chữa.

Nhược Hoa nức nở khóc và hỏi lại:

- Nguyễn đệ thế nào cũng có cách ư? Sao trông vẻ mặt của Nguyễn đệ lại nghiêm trọng như thế?

Hương Tam vội trả lời, an ủi nàng rằng:

- Nguyễn đệ vì quá quan tâm, cho nên mới tỏ vẻ thất thường như vậy đấy thôi. Chú ý thuật của Nguyễn đệ rất thần thông, và trong người lại có Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, chắc Lý thúc thúc thế nào cũng thoát nạn.

Giọng nói của y rất cương quyết và tự tin khiến Nhược Hoa không tin cũng không được. Nàng đành phải cố nén đau đớn và nín khóc, chăm chú nhìn vào Nguyễn Thông.

Nguyễn Thông hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, không cử động gì cả.

Trong lúc Nhược Hoa đang lo âu thì Đường Toại bỗng cười một tiếng:

- Các người cứ yên tâm, ngồi sang một bên, đừng làm nhiễu tâm thần của Nguyễn Thông. Y đang dùng Vô Thượng Thần Công để cứu Lý đại hiệp đấy!

Tăng Bật khẽ cảm ơn Đường Toại rồi đỡ Nhược Hoa sang bên ngồi xuống.

Hương Tam đưa mắt nhìn mọi người. Y thấy ngoài Đường Toại, còn có Long Lập, Nhâm Tố Hoàn và Thủy Cái Ngô Tiên Giáp nữa.

Tiên Giáp quả thực danh bất hư truyền. Trong lúc mọi người đang hồi hộp lo lắng, y vẫn ngủ ngáy khò khò như thường.

Trong phòng yên lặng như tờ, ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng vô cùng.

Một lát sau, mọi người thấy Nguyễn Thông uể oải thở dài một tiếng, rụt tay lại, mồm hực nói:

- Nếu ta không cứu được nhị bá thoát chết, thì đời này ta không dám hành y nữa!

Nói xong chàng ngồi xếp bằng tròn, vận công điều tức để lấy lại sức khỏe.

Lời nói và cử chỉ của Nguyên Thông khiến mọi người đều biết bịnh của Kiến Trung rất nặng khiến Nguyên Thông đã bị hao tổn chân khí rất nhiều.

Nhược Hoa thấy vậy cả kinh, la lớn một tiếng ngã ra chết giấc.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>